

Arrest

nr. 229 228 van 25 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juni 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juli 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster, bijgestaan door advocaat L. MARQUET *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 juni 2019 maakt verzoekster het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens illegaal verblijf.

Op 24 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Op 24 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister tevens de beslissing houdende een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Mevrouw:

Naam : A. E. B.

voornaam : L.

geboortedatum : (...)1965

geboorteplaats : Hay Mohammadi

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24.06.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 26.10.2015, 17.05.2016, 05.12.2016, 06.07.2017, waarvan zij kennis genomen heeft respectievelijk op 05.11.2015, 19.05.2016, 12.12.2016 en 20.07.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkenes eerste aanvraag tot gezinshereniging dd. 28.04.2015 werd geweigerd en aan haar betekend op 05.11.2015. Nog geen twee weken later, op 18.11.2015, diende betrokkene een tweede aanvraag tot gezinshereniging in, zonder te wachten op de uitspraak van de RVV over het op 23.11.2015 ingestelde beroep. Die tweede aanvraag werd negatief afgesloten en aan betrokkene betekend op 19.05.2016. Betrokkene diende op 30.05.2016 opnieuw een beroep in bij de RVV en deed op 06.06.2016 een derde aanvraag tot gezinshereniging, opnieuw zonder de uitspraak van de RVV af te wachten. De RVV heeft overigens beide beroepen verworpen, op 24.02.2016 en op 19.12.2016. Betrokkene legde zich hier niet bij neer en een vierde aanvraag tot gezinshereniging volgde op 09.01.2017. Die werd definitief afgesloten op 06.12.2017 door de RVV. Dit werd wederom genegeerd door de betrokkene en zij diende op 13.12.2017 al een vijfde aanvraag tot gezinshereniging in. Ook deze aanvraag werd geweigerd en aan betrokkene betekend op 28.06.2018. Een zesde aanvraag tot gezinshereniging werd gelanceerd op 20.08.2018, negatief afgesloten op 21.02.2019. Twee weken later deed betrokkene een zevende aanvraag tot gezinshereniging, die negatief afgesloten werd op 17.06.2019.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft meerdere verblijfsaanvragen ingediend, die alle negatief afgesloten werden:

- 28.04.2015: eerste aanvraag gezinshereniging, geweigerd op 26.10.2015 en beroep verworpen door de RVV op 24.02.2016;
- 18.11.2015: tweede aanvraag gezinshereniging, geweigerd op 17.05.2016 en beroep verworpen door de RVV op 19.12.2016;
- 06.06.2016: derde aanvraag gezinshereniging, geweigerd op 05.12.2016;
- 09.01.2017: vierde aanvraag gezinshereniging, geweigerd op 06.07.2017 en beroep verworpen door de RVV op 06.12.2017;
- 13.12.2017: vijfde aanvraag gezinshereniging, geweigerd op 12.06.2018;
- 20.08.2018: zesde aanvraag gezinshereniging, geweigerd op 18.02.2019;
- 20.10.2018: eerste aanvraag op basis van artikel 9bis, onontvankelijk verklaard op 18.06.2019;
- 07.03.2019: zevende aanvraag gezinshereniging, geweigerd op 17.06.2019.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd op 05.11.2015 (Genk), 19.05.2016 (Zonhoven) en 20.07.2017 (Genk) geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene heeft geen partner of kinderen. Zij heeft wel een aantal familieleden die in België wonen: haar moeder C. F. (van Belgische nationaliteit), haar broer A. E. B. A. en zijn gezin (van Belgische nationaliteit) en haar zus A. E. B. K. (van Nederlandse nationaliteit met Belgische verblijfskaart). Dit gegeven geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Zij dient de vigerende verblijfsreglementering na te leven en de door de Belgische autoriteiten genomen beslissingen te respecteren.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 4 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Er kan worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven.

Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij tot haar 50 jaar heeft gewoond. Zij kan daar haar leven hervatten. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in Marokko, zonder nabijheid van haar familieleden.

Een repatriëring naar Marokko staat aldus niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan via moderne communicatiemiddelen contact houden met haar familie en haar familie kan betrokkene bezoeken in Marokko.

In het hoorrecht afgenomen op 24.06.2019 verklaarde betrokkene dat ze suikerziekte heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene lijdt aan diabetes, obesitas en veralgemeende degeneratieve afwijkingen. Op basis van een medisch attest dd. 19.03.2018 werd een advies gevraagd aan een arts van de DVZ. Die oordeelde op 14.06.2019 dat er geen medische contra-indicaties zijn om te reizen. Bovendien is de medische behandeling beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst. Daarnaast verklaarde ze op 24.06.2019 ook dat vliegen soms een probleem is. Een arts zal betrokkene

nog onderzoeken tijdens haar verblijf in het centrum. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstrueren van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"De RvS wijst er in arresten nr. 234.228 van 22 maart 2016 en nr. 234.229 van 22 maart 2016 op dat artikel 74/11 Vw een dubbele motiveringsplicht inhoudt, namelijk op het vlak van:

- de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd en*
- de duur van het inreisverbod*

Bij de bepaling van de duur van een inreisverbod is een onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval vereist.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoekster heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd naar aanleiding van haar arrestatie bij haar thuis te Genk op 24.06.2019, waarbij zij eveneens een bijlage 13septies ontving en werd overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt het opleggen van het inreisverbod gemotiveerd door middel van een vermeend risico op onderduiken, dat onder meer zou blijken uit het feit dat verzoekster sedert 2015 al een resem aanvragen tot gezinshereniging heeft ingediend, die allen negatief werden afgesloten. De bestreden beslissing vermeldt expliciet dat de laatste aanvraag werd afgesloten op 17.06.2019.

Krachtens Artikel 74/11, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, kan een beslissing tot verwijdering inderdaad gepaard gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

In casu werd een inreisverbod van maar liefst 3 jaar opgelegd om de reden dat verzoeker op illegale wijze in België verbleef.

Er wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster in het bezit was van een geldig attest van immatriculatie op grond van deze laatste procedure gezinshereniging en dat zij pas op 24.06.2019, zijnde de dag waarop zij werd gearresteerd en de bestreden beslissing haar werd betekend, de weigeringsbeslissing die blijkbaar op 17.06.2019 werd genomen ontving.

Op het ogenblik van het nemen en betekenen van de bestreden beslissing had verzoekster al dus nog geen kennis van het feit dat haar meest recente aanvraag werd afgewezen en verkeerde zij aldus in de gerechtvaardigde veronderstelling dat zij in voorlopig legaal verblijf was met een kans op het verwerven van een definitief verblijfsrecht.

Het opleggen van een inreisverbod is dan ook kennelijk onredelijk. Deze beslissing doorstaat de marginale toetsing niet.

Wat de duur van het inreisverbod betreft

Zelfs als de bestreden beslissing de marginale toetsing al zou doorstaan, dan dient de overheid aan te tonen dat rekening werd gehouden met het specifieke geval van verzoeker.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan opgemaakt worden waarom de gemachtigde dan toch, ondanks deze minieme periode van illegaal verblijf en nog een beroepsmogelijkheid tegen de afwijzing van haar meest recente verblijfsaanvraag, meteen moest overgaan tot het opleggen van een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar.

Door onmiddellijk de maximumtermijn op te leggen geeft de verwerende partij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid Vw.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat ‘het belang van de immigratiecontrole’ een zeer vaag begrip is dat verzoekster absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in zijn geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar er in tegendeel een inreisverbod met maximumduur werd opgelegd. ‘Het belang van de immigratiecontrole’ verantwoordt op zich niet waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, waarom verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de termijn van het inreisverbod op drie jaar wordt gebracht, met name omdat verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. In het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van drie jaar proportioneel.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3 (...)”

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Verzoekster werpt op dat zij in het bezit was van een immatriculatie-attest op grond van haar laatste procedure gezinshereniging, waardoor zij legaal op het Belgisch grondgebied verbleef.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster inderdaad op 7 maart 2019 een zevende aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, in functie van haar zus, van Nederlandse nationaliteit. Deze aanvraag werd geweigerd op 17 juni 2019 met een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten en haar ter kennis gebracht op 24 juni 2019. Op het moment dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de bestreden beslissing haar werden betekend, met name op 26 juni 2019 was verzoekster aldus niet meer in het bezit van een immatriculatie-attest en kon zij evenmin onwetend zijn van de weigeringsbeslissing en in de veronderstelling verkeren dat zij 'in voorlopig legaal verblijf was met een kans op het verwerven van een definitief verblijfsrecht'. Verzoekster heeft bovendien geen annulatieberoep ingediend tegen de beslissing waarbij de gezinshereniging werd geweigerd, aldus is die beslissing ondertussen definitief in het rechtsverkeer. Verzoekster toont niet aan dat het feit dat er nog een beroep openstond tegen de beslissing tot weigering van de gezinshereniging een invloed heeft op de wettigheid van de thans bestreden beslissing.

Verzoekster toont niet aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing bepaalde gegevens werden veronachtzaamd.

Verzoekster werpt op dat "*het belang van immigratiecontrole*" een zeer vaag begrip is en dat zij absoluut niet in de mogelijkheid wordt gesteld om de exacte reden te begrijpen waarom er in haar geval niet gekozen wordt voor een inreisverbod met een kortere duur.

Er wordt op gewezen dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen en de gemachtigde van de bevoegde minister de motivering voor de duur van de termijn van het inreisverbod niet heeft beperkt tot een verwijzing naar "*het belang van immigratiecontrole*". Verzoekster gaat niet in op de overige motieven van de bestreden beslissing, laat staan dat zij deze weerlegt, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. De discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod houdt niet in dat zij moet motiveren waarom zij niet voor een kortere termijn heeft gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht waarbij de verwerende partij dient te vermelden waarom zij voor een bepaalde duur heeft gekozen.

Verzoekster betoogt dat bij het opleggen van de maximumtermijn de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden en aldus geen blijk geeft van het doorvoeren van een individueel onderzoek.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel waarom de verwerende partij heeft geopteerd voor het opleggen van een termijn van drie jaar, met name:

- verzoekster werd op 5 november 2015, op 19 mei 2016 en op 20 juli 2017 geïnformeerd over de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Op 24 juni 2019 werd verzoekster opnieuw aangetroffen en weigert zij manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is;
- verzoekster heeft geen partner en kinderen. "*Zij heeft wel een aantal familieleden die in België wonen: haar moeder C. F. (van Belgische nationaliteit), haar broer A. E. B. A. en zijn gezin (van Belgische nationaliteit) en haar zus A. E. B. K. (van Nederlandse nationaliteit met Belgische verblijfskaart). Dit gegeven geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Zij dient de vigerende verblijfsreglementering na te leven en de door de Belgische autoriteiten genomen beslissingen te respecteren.*"
- "*Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 4 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Er kan worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven.*"
- *Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij tot haar 50 jaar heeft gewoond. Zij kan daar haar leven hervatten. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in Marokko, zonder nabijheid van haar familieleden.*

- Een repatriëring naar Marokko staat aldus niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan via moderne communicatiemiddelen contact houden met haar familie en haar familie kan betrokkene bezoeken in Marokko.

- In het hoorrecht afgenomen op 24.06.2019 verklaarde betrokkene dat ze suikerziekte heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene lijdt aan diabetes, obesitas en veralgemeende degeneratieve afwijkingen. Op basis van een medisch attest dd. 19.03.2018 werd een advies gevraagd aan een arts van de DVZ. Die oordeelde op 14.06.2019 dat er geen medische contraindicaties zijn om te reizen. Bovendien is de medische behandeling beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst. Daarnaast verklaarde ze op 24.06.2019 ook dat vliegen soms een probleem is. Een arts zal betrokkene nog onderzoeken tijdens haar verblijf in het centrum. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

De verwerende partij heeft aldus, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geoordeeld dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel is. Verzoekster laat na uiteen te zetten met welke omstandigheden ‘eigen aan haar zaak’ geen rekening is gehouden. Zij haalt geen elementen aan dewelke het opleggen van een kortere termijn verantwoorden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“De verwerende partij dient in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat nagenoeg alle familieleden van verzoekster op het Belgische grondgebied verblijven en hier nationaliteit, dan wel verblijfsrecht genieten. Hoewel de verwerende partij stelt dat zij “waarschijnlijk” nog wel vrienden, familie en kennissen in Marokko zal hebben, blijkt er uit de gegevens van het dossier dat haar moeder, broer en zus hier wonen en dat haar vader overleden is. Het gezinsleven met haar kerngezin speelt zich in elk geval op het Belgische grondgebied af.

Verder blijkt er uit het dossier ook een ernstige gezondheidsproblematiek van zowel verzoekster zelf als van haar moeder, voor wiens verzorging verzoekster instaat.

Al bij haar arrestatie gaf verzoekster te kennen dat zij te kampen heeft met diabetes en slaapapneu. Uit medische attesten blijkt dat beide aandoeningen een constante opvolging, behandeling en nauwgezette bijstelling van de medicatie vereisen, zoniet ontstaat al snel een levensbedreigende situatie voor verzoekster. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat verzoekster daags na het overmaken van de beschikbare medische documentatie aan de verwerende partij, in vrijheid werd gesteld. Het valt dan ook niet te betwisten dat de medische situatie van verzoekster ernstig is en bijzonder in overweging dient genomen te worden.

Op grond van de beschikbare gegevens lijkt het geenszins evident dat verzoekster, die al bij haar arrestatie te kennen gaf dat naar Marokko reizen voor haar waarschijnlijk niet mogelijk zou zijn, naar haar land van herkomst kan terugkeren om te voldoen aan de bepalingen van de bestreden beslissing. Nog minder evident lijkt het dat zij gedurende drie jaar niet meer zou kunnen terugkeren naar België waar haar situatie stipt en regelmatig wordt opgevolgd door een team van specialisten die vertrouwd zijn met haar medisch dossier. Uit de medische attesten van verzoekster blijkt dat haar slaapapneu voortdurend, dit wil zeggen zonder onderbreking elke nacht, behandeld moet worden en dat haar medicatie voor haar diabetes regelmatig moet worden bijgesteld aangezien zij vaak last heeft van

zogenaamde 'hypo's' en 'hypers', zijnde plotselinge en mogelijks fatale schommelingen in haar bloedsuikerspiegel.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet het minste onderzoek of verzoekster deze rigide therapie ononderbroken zal kunnen verderzetten bij een terugkeer naar haar land van herkomst en haar verblijf gedurende minstens drie jaar zonder in tussentijd naar België te kunnen terugkeren. De verwerende partij had minstens moeten nagaan of de continuïteit van haar behandeling kan worden gegarandeerd tijdens haar reis naar, en verblijf in Marokko, waarbij onder meer gekeken moet worden naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van gespecialiseerde zorgen en aangepaste medicatie om te garanderen dat er geen onderbreking komt in de zorg die verzoekster nodig heeft. Hierbij moet bovendien in aanmerking genomen worden dat gebleken is dat de kern van verzoeksters familie zich in België bevindt en dat zij in Marokko, als alleenstaande vrouw die niet in staat is om zelf een inkomen te verwerven, er alleen in zal moeten slagen om deze zorg te verwerven.

Ook verzoeksters moeder kampt met een medische problematiek en is voor haar verzorging, zoals ook blijkt uit de medische verslagen, aangewezen op verzoekster. De verbreking van het gezinsleven zal dus niet alleen een impact hebben op de medische toestand van verzoekster zelf, maar bovendien ook op die van haar moeder.

De verwerende partij, die blijkens de bestreden beslissing en blijkens haar eigen besluit om verzoekster in vrijheid te stellen, genoegzaam op de hoogte is van de precare familiale toestand en gezondsheidstoestand van verzoekster, blijft in gebreke een degen onderzoek te voeren naar de schending van artikelen 3 en 8 EVRM die zich in casu opdringt."

3.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In casu beroept verzoekster zich op een schending van haar recht op een gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat nagenoeg alle familieleden op het Belgische grondgebied verblijven. Haar moeder, broer en zus wonen in België en haar vader is overleden. Het gezinsleven van haar kerngezin speelt zich af op het Belgische grondgebied.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal

factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Waar verzoekster verwijst naar haar moeder, broer en zus, merkt de Raad op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM in beginsel biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In de bestreden beslissing kan worden gelezen als volgt:

“Betrokkene heeft geen partner of kinderen. Zij heeft wel een aantal familieleden die in België wonen: haar moeder C. F. (van Belgische nationaliteit), haar broer A. E. B. A. en zijn gezin (van Belgische nationaliteit) en haar zus A. E. B. K. (van Nederlandse nationaliteit met Belgische verblijfskaart). Dit gegeven geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Zij dient de vigerende verblijfsreglementering na te leven en de door de Belgische autoriteiten genomen beslissingen te respecteren.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 4 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Er kan worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven.

Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij tot haar 50 jaar heeft gewoond. Zij kan daar haar leven hervatten. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in Marokko, zonder nabijheid van haar familieleden.

Een repatriëring naar Marokko staat aldus niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan via moderne communicatiemiddelen contact houden met haar familie en haar familie kan betrokkene bezoeken in Marokko.”

Verzoekster haalt ook thans in het verzoekschrift geen element aan waaruit blijkt dat er *in casu* bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de band die zij heeft met haar moeder, broer en zus beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster gaat niet concreet in op de naar voor gebrachte motivering. Hieromtrent drong of dringt een belangenafweging zich dus niet op.

Voor zover verzoekster nog van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing werd geduid dat verzoekster een volwassene persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van haar familieleden. Verweerder merkte op dat de familieleden via moderne communicatiemiddelen contact kunnen houden met haar en dat haar familie verzoekster kan bezoeken in Marokko. Om deze redenen is er volgens verweerder geen sprake van enige disproportionaliteit in het licht van verzoeksters privéleven.

Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 3 van het EVRM merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, zodat er geen risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “in zeer

uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Verzoekster verwijst naar medische attesten in bijlage van het verzoekschrift. Wat betreft haar suikerziekte heeft de arts-adviseur op 19 maart 2018 reeds gesteld dat behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Marokko. In de verweernota wordt het volgende gesteld:

“Door de arts-adviseur werd vastgesteld dat uit het medisch attest dd. 19.03.2018 van de huisarts van verzoekende partij blijkt dat zij lijdt aan diabetes mellitus (suikerziekte) type 2 met nood aan vier insuline-inspuitingen per dag, obesitas (zwaarlijvigheid) en veralgemeende degeneratieve afwijkingen (artrose). Na gedegen onderzoek van de voorhanden zijnde bronnen kwam de arts-adviseur tot het besluit dat de medische behandeling onontbeerlijk is, doch deze toegankelijk en beschikbaar is in het land van herkomst én de gezondheidsproblematiek geen medische contra-indicaties vormt om te reizen.

Nopens de beschikbaarheid van de behandeling werd door de arts-adviseur vastgesteld dat uit de aanvraag MedCOI blijkt dat opvolging en behandeling bij een internist, al dan niet gesubspecialiseerd als endocrinoloog beschikbaar zijn in Marokko. Ook een glucosemeter en glucose-teststrips (om thuis zelf de bloedsuikerspiegel te monitoren) zijn beschikbaar alsook verschillende soorten van insuline-analogen om voor de verzoekende partij een aangepast insulineschema te onderhouden.

Nopens de toegankelijkheid stelde de arts-adviseur vast dat er twee soorten van gratis gezondheidsdiensten bestaan. Ten eerste zijn de consultaties en beschikbare medicijnen in de ESSB's gratis voor alle burgers en dit ongeacht of men een ziekteverzekering heeft. Daarnaast zijn ook alle medische diensten aangeboden in publieke instellingen (van basiszorg tot zorg op het tertiaire niveau) gratis voor mensen aangesloten bij RAMED. Zij moeten wel eerst op consultatie in hun referentiecentrum van waaruit zij dan worden doorverwezen. In Marokko bestaan bovendien twee soorten ziekteverzekering. Er is de verplichte ziekteverzekering of 'Assurance Maladie Obligatoire (AMO). Mensen die aangesloten zijn bij AMO worden voor ongeveer 710% gedekt qua medische kosten. Terwijl, wanneer men zich niet kan aansluiten bij AMO en niet in staat is om de kosten van een behandeling te betalen, men terecht kan bij RAMED.

De arts-adviseur stelde daarenboven vast dat Marokko de voorbije jaren aan informatie- en screeningcampagnes werkte om diabetes te voorkomen en patiënten een betere follow-up te bezorgen. Volgens de Wereldgezondheidsorganisatie implementeerde Marokko een operationele strategie voor de bestrijding van diabetes en legde het criteria vast om patiënten te kunnen doorverwijzen van de primaire gezondheidszorg naar hogere niveaus van zorg. Marokko nam bovendien verschillende maatregelen, zoals het jaarlijks organiseren van detentiecampagnes waarbij men zo'n 500.000 mensen bereikt, de gratis distributie van medicatie voor diabetici (waaronder dus ook insuline), huisartsen bijscholen over diabetes ter ondersteuning van endocrinologen, het oprichten van referentiecentra waar mensen met diabetes en hypertensie op consultatie kunnen gaan bij specialisten als endocrinologen, cardiologen en oftalmologen. Diabetes type 1 en 2 staan bovendien op de lijst van lange termijnziekten, hetgeen impliceert dat AMO-begunstigden een grotere dekking van de medische kosten kunnen genieten, terwijl de behandeling in referentiecentra voor RAMED-begunstigden gratis is.”

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“In het hoorrecht afgenomen op 24.06.2019 verklaarde betrokkene dat ze suikerziekte heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene lijdt aan diabetes, obesitas en veralgemeende degeneratieve afwijkingen. Op basis van een medisch attest dd. 19.03.2018 werd een advies gevraagd aan een arts van de DVZ. Die oordeelde op 14.06.2019 dat er geen medische contra-indicaties zijn om te reizen. Bovendien is de medische behandeling beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst. Daarnaast verklaarde ze op 24.06.2019 ook dat vliegen soms een probleem is. Een arts zal betrokkene nog onderzoeken tijdens haar verblijf in het centrum. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij door haar suikerziekte niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Waar verzoekster aanhaalt dat zij lijdt aan slaapapneu, merkt de Raad op dat zij dit pas voor het eerst aanhaalt in het verzoekschrift. Uit het overgemaakte medische attest van 19 maart 2018 blijkt niet dat zij lijdt aan slaapapneu. Tijdens het gehoor van 25 juni 2019 gaf zij aan suikerziekte te hebben en dat vliegen soms een probleem is maar ze gaf niet te kennen dat ze zou lijden aan slaapapneu. Aldus had de verwerende partij geen kennis van dit element tijdens het nemen van de bestreden beslissing en kan

haar bezwaarlijk worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikt of kon beschikken ten tijde van het nemen van zijn beslissing. Verzoekster toont geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Waar verzoekster in vage bewoordingen nog verwijst naar de medische problematiek van haar moeder en dat haar moeder voor verzorging aangewezen is op verzoekster, merkt de Raad op dat verzoekster zelf wees op het feit dat haar broer en zus en nagenoeg alle familieleden verblijven in België. Zij maakt niet aannemelijk waarom haar broer en/of zus en/of andere familieleden niet voor de verzorging van haar moeder kunnen instaan.

Verzoekster gaat er met haar betoog aan voorbij dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet slechts van toepassing is bij het nemen van een beslissing tot verwijdering en de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is. Zij kan deze wetsbepaling in het kader van de huidige procedure dan ook niet dienstig inroepen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen. Ondanks het feit dat verzoekster nog in het bezit was van een geldig AI en niet op de hoogte was van een negatieve afronding van haar laatste aanvraag tot gezinshereniging, krijgt zij de bestreden beslissing opgelegd in weerwil van haar precaire familiale toestand en haar gezondheidsproblemen.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoekster steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoekster in de praktijk geen enkele garantie heeft dat zij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoekster het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoekster bovendien ontrukt aan de samenleving waarin zij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte, haar familieleven beleefde en waar haar medische toestand van nabij opgevolgd wordt.”

3.6 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Verzoekster is van mening dat er in haar situatie sprake is van humanitaire redenen die het onredelijk maken dat haar een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd. Verzoekster wijst allereerst op het feit dat zij geen kennis had van het feit dat er een negatieve beslissing was genomen in de gezinsherenigingsaanvraag. Daarnaast wijst ze op haar precaire familiale toestand en haar gezondheidsproblemen.

Het loutere gegeven dat verzoekster nog niet op de hoogte zou geweest zijn van de negatieve beslissing van haar gezinsherenigingsaanvraag is evenwel nog niet als een humanitaire omstandigheid te beschouwen. Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat de weigeringsbeslissing dateerde

van 17 juni 2019 en haar ter kennis werd gebracht op 24 juni 2019. Verzoekster kan aldus bezwaarlijk beweren dat zij niet op de hoogte was van de weigeringsbeslissing, nu de bestreden beslissing haar ter kennis is gebracht op 26 juni 2019. Wat betreft haar opgeworpen precaire familiale toestand en gezondheidsproblemen wordt verwezen naar de bespreking onder het tweede middel.

Een inreisverbod voor drie jaar staat volgens verweerder dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Door louter opnieuw te wijzen op de aanwezigheid van haar moeder, broer en zus in België en haar gezondheidstoestand toont verzoekster niet aan dat deze beoordeling op kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen.

Er werd ook reeds op gewezen dat verzoekster voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing verklaarde dat zij in België geen (duurzame) relatie of kinderen heeft, zodat verweerder in alle redelijkheid naar deze verklaringen kon verwijzen om te stellen dat geen beschermenswaardig gezinsleven voorligt dat zich kan verzetten tegen het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar.

Verzoekster stelt nog door de bestreden beslissing te worden ontruikt aan de samenleving waarin zij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte. Zij verduidelijkt evenwel niet welke duurzame banden zij precies met dit land heeft opgebouwd en laat na een begin van bewijs voor te leggen van een duurzame verankering. Dit betoog is niet van aard enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling aan te tonen.

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling, zodat niet kan worden besloten tot een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Bij de bespreking van de vorige middelen werd daarnaast reeds vastgesteld dat een afzonderlijke motivering werd voorzien om de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen en niet blijkt dat verweerder hierbij is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hierbij werd ook reeds vastgesteld dat de duur van het inreisverbod werd bepaald, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Gelet op hetgeen voorafgaat, overtuigt verzoekster niet dat hierover alsnog anders moet worden gedacht. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt andermaal niet.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN